

РЕШЕНИЕ

№ 26786

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **1674** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. Т. Д., с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк], вх. 3, ет. 8, ап. 46 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ЗППАМ № 25-4332-005995 от 18.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП при СДВР), с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 6 месеца“ на основание чл. 171, т. 1, б. „з“. гг от ЗДвП.

Релевират се доводи, че оспорената ПАМ е издадена в нарушение на материалните и процесуалните правни норми, като се иска отмяна на обжалваната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. И. К., който поддържа жалбата. Твърди, че жалбоподателят не е знаел за служебното прекратяване на регистрацията на процесното МПС, а фирмата-собственик не е била уведомена. Претендира разноски по списък.

Ответникът – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП при СДВР), не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 78-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Срещу жалбоподателя е издаден АУАН за това че на 17.12.2025г. е управлявал в [населено място] товарен автомобил Ф. Т. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на притежаваната от същия фирма „Даов Груп“ ЕООД, движейки се по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]и в района срещу номер 115 станал участник в ПТП. При последвалата извършена проверка се установило, че управляваното от него МПС е със служебно прекратена регистрация на 17.06.2025 г. по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

Акът е Серия GA № 4841506, издаден за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП.

С идентични на горепосочените фактически основания на 18.12.2025г. полицейски инспектор в отдел Пътна полиция при СДВР П. Х. П. приложил спрямо В. Т. Д. принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. 3) ГГ) „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 6 месеца“

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. /л. 22/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 21 заповед № 513з-9570/13.09.2024 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Обжалваната заповед е постановена в предписаната от закона форма, като са изложени фактически и правни основания съобразно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Видно от представените по делото материали процесният автомобил е собственост на фирма „Даов Груп“ ЕООД, чийто едноличен собственик и управител е жалбоподателят Д.. Независимо от факта, че в правния мир физическото лице и юридическото такова са два напълно самостоятелни субекта на правото, то също толкова безспорен факт е, че юридическите лица се представляват и извършват действия посредством органите си на управление, които са физически лица. От представените по делото доказателства се установява, че жалбоподателят не е изпълнил законовоумененото му задължение да пререгистрира автомобила в двумесечен срок от придобиването му. Независимо от горното обаче поради допуснати съществени административни пропуски процесната заповед се явява незаконосъобразна по следните съображения:

Очертаните в ЗППАМ обективни и субективни признаци са тези на административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДП, на което съответства разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДП, установяваща санкция за посоченото неправомерно поведение.

При проверката на ЗППАМ за съответствието му с материалния закон съдът дължи изследване на въпроса дали адресатът е извършил нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, т. е. дали на

посочените време и място е управлявал МПС, което не е регистрирано по надлежния ред – в случая дали управляваното от жалбоподателя МПС, е било със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

Представената на л. 51 от делото справка отразява факта, че процесното МПС е с прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП считано от 17.06.2025 г. 18: 32 часа. В графа "Други" на същата справка е отбелязано следното: "док. № 1100 от 15.04.2025 г. /нотариус 446, поделение: сектор Пътна полиция – Р., поделение и номер на невалидни табели – с-р Пътна полиция Р. Р.

Съобразно нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването му, не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, кореспондира с нормата на чл. 18б, ал. 1, т. 10, вр. чл. 18, т. 2 от Наредба №I-45/24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, предвиждаща служебно прекратяване на регистрацията на автомобил, при неизпълнение на задължението за регистрация, от страна на новия собственик.

По своята същност акта на прекратяване на регистрацията има не само фактически, а и правни последици, които и в случаите на служебно прекратяване и на прекратяване по заявление, са еднакви. Самото прекратяване се извършва чрез отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, като се посочва и причината за прекратяването на регистрацията. След като са налице неблагоприятни правни последици, които законът свързва с прекратяването на регистрацията на определено МПС по отношение на конкретен адресат, чиито права и законни интереси са засегнати, то това служебно прекратяване на регистрация по съществуващото си е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК. Съответно, за издаването на такъв акт следва да се уведоми заинтересованият адресат по реда на чл. 18а от АПК с аргумент от чл. 61 от с. к.

В настоящият казус не са налице данни, липсват и такива твърдения, собственикът на МПС да е бил уведомен по някой от способите, посочени в чл. 18а от АПК за акта на прекратяване на регистрацията на собственото му МПС. Следователно, към момента на извършената проверка прекратяването на регистрацията не е породило правните си последици и не може да се приеме, че въпросният автомобил не е регистриран по надлежния ред /доколкото в процесният случай не се и твърди липсата на регистрационни табели с оглед нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП/.

При това положение ответникът не може да се позове на това прекратяване на регистрацията на управляваното МПС, доколкото същото не е произвело правното си действие. Същевременно прекратяването на регистрацията не е предварително изпълняем акт по силата на закона за да се приеме, че все пак поражда последици/което също не дерогира изискването за връчване/. Всеки неблагоприятен административен акт /независимо дали е в писмена форма, в устна форма или е конклюдентно обективиран/ следва да се доведе до знанието на адресата си с оглед общият конституционен принцип, залегнал в нормата на чл. 120, ал. 2 от КРБ. Ето защо процесната заповед се явява незаконосъобразна и следва да се отмени.

При този изход на спора, следва да се уважи искането на жалбоподателя за възстановяване на сторените от него съдебно-деловодни разноски, в общ размер на 255,11 евро, от които 250 евро платени за адвокатско възнаграждение и 5,11 евро държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 78-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Т. Д. с ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ЗППАМ № 25-4332-005995 от 18.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП при СДВР), с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 6 месеца“ на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ гг от ЗДвП.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Т. Д., с ЕГН [ЕГН], разноски в размер на 255,11 /двеста петдесет и пет евро и единадесет евроцента/.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: